

figes Noget herimod. Spørgsmaalet er jo imidlertid, om dette er retfærdigt. Man kunde sige, som det ærede Medlem mente, at det var en Uret, der var begaaet imod Forfatteren. Ja, dertil vil jeg for det Første sige, at det kan aldrig siges at være uretfærdigt, at en Forfatter bliver nødt til at opfylde en Kontrakt. Det kan ikke siges at være en Uretfærdighed, formelt taget. Men naar jeg saa gaar over til det Reelle, Økonomiske, — jeg indrømmer, at det ikke alene Økonomist kan have Betydning for en Forfatter, at hans Stykke bliver opført, det kan ogsaa have en ganske anden Betydning — saa maa jeg være meget uenig med det ærede Medlem, naar han mente, at denne Bestemmelse særlig var uheldig for de Forfattere, hvis Stykke gjorde Lykke; det er ikke Tilfældet. De Forfattere, hvis Stykke gjør Lykke paa det fgl. Theater, have i alt Fald efter min ringe Formening, Intet at beklage sig over. De blive, efter det nuværende Regulativ, meget anstændigt betalt efter Forholdene her til Lands, og naar saa engang et Stykke er udspillet, maa Forfatteren virkelig finde sig i, at Stykket hviler 5, 10 eller flere Aar, inden det opføres igjen. Forfatterne have ikke nogen Ret til, efter at de som sagt for bestandig have solgt deres Stykker til det fgl. Theater, og efter at de ere blevne velbetalte af Theatret, at sige til dette: Nu skal Du, hvis Du vil bevare din Ret, opføre mit Stykke i det Mindste hvert 5te Aar. Det maa være Theatrets Sag ogsaa at undersøge, om Tiden nu maatte være kommen til igjen at optage et ældre i nogen Tid ikke spillet Stykke, eller ikke. Jeg kan her henvise til det Exempel, som før blev bragt frem, nemlig „Aprilsnarrene“. Det er et Stykke, som har hvilet over 20 Aar. Dette Stykke har i sin Tid gjort Lykke og gjør det nu igjen, nu har baade Theatret og Publikum Fornøjelse af det. Hvis en saadan Bestemmelse som den om de 5 Aar var bleven anvendt lige overfor dette Stykke, havde der været al mulig Sandsynlighed for, at det var blevet udspillet og udvandet snart paa det ene snart paa det andet Theater, saa at intet Menneſte vilde se paa det, naar saa det fgl. Theater af en eller anden Grund, maatte fordi det havde faaet en Skuespillerinde, som kunde spille en Rolle deri, igjen vilde optage det.

Derimod indrømmer jeg, at det stiller sig en Del anderledes overfor Forfattere, hvis Stykker ikke have gjort Lykke paa Theatret. Naar Theatret siger: „Ja, vi ville slet ikke spille det Stykke mere, vi se, det gjør ingen Lykke her, Stykket kan maatte være meget godt, men hos os gjør det ingen Lykke; om det nu er, fordi der ingen Skuespillere er til at spille det, eller Genren ikke passer for os, vel an! det gjør ingen Lykke“, kan en saadan Forfatter have, om end ganske vist ingen formel, saa dog en vis reel Grund til at beklage sig, og der vil vist heller ikke for det fgl. Theater være det Mindste i Veien for, at man paa det Punkt kommer Forfatterne imøde ved en nogen anden Affattelse af Regulativet for Antagelse af Stykker. Det var en meget nem Sag at komme Forfatterne imøde paa det Punkt. — Jeg kommer nu til Slutningen af den anden Paragraf i Eftertryksloven, jeg nævnte, nemlig § 19, ifølge hvilken for ethvert Theater 30 Aar efter en Forfatters Død kan opføre hans Værker, naar forøvrigt det Stykke, der er Tale om, falder ind under den Genre, som Theatret har Ret til at opføre. Det er en Bestemmelse, som vil berøve det fgl. Theater dets Eneret paa adskillige, temmelig væsentlige Omraader. Den vil berøve det dets Eneret lige overfor Heibergs Vandeviller, en Del af Herbis Stykker, og naar den Tid en Gang kommer, ogsaa en Del af Hoftrups Stykker. Jeg betragter dette som meget uheldigt. At man i 1857 er gaaet ind paa denne Paragraf, er sandsynligvis sket som saa meget andet, der sker her i Verden, fordi man tænkte: Det har ingen Nød for det Første, det skader saamaend ikke os i den første Menneſkealder, saa den Tid, den Sorg! Nu kommer man ganske vist til at føle det, og jeg betragter det for det fgl. Theaters Bedkommende som meget, meget uheldigt. Naar det nu altsaa ikke er muligt at faae en saadan Lovbestemmelse forandret, naar man maa finde sig i den og tage dens Konsekvenser, kan man ikke gaa den Vej, som jeg for antydede, at indskrænke det fgl. Theaters Monopol til visse bestemte Forfattere og for Resten give fuld Frihed; thi den Vej er man afftaaret fra gennem denne § 19. Man maa da gaa samme Vej som hidtil, man maa holde paa Genren, det bliver man nødt til for den igjen